

Fill de Mecerreyes, a la província de Burgos, Víctor Martínez Vicario resideix a Catalunya des de fa gairebé 40 anys. Perruquer de professió -com els seus pares-, és l'artífex i màxim responsable de Lamarvi-V.M.V., grup empresarial dedicat al món de la perruqueria, amb seu central a Lliçà de Vall.

"Vaig arribar a cals meus oncles, de Barcelona, el 1961", recorda. No li va faltar feina: **"Primer em vaig incorporar a una perruqueria de Sants i després a una del carrer Pelai."** No va trigar a independitzar-se: **"Un any després inaugurava el meu propi negoci al carrer Comte d'Urgell."** Tenaç, en Víctor aspirava a més: **"La meva inquietud em va dur a adquirir una fàbrica de perruques, per dedicar-m'hi"** Aquesta darrera ocupació, concebuda inicialment per als **"caps de setmana"** va acabar centrant tota la seva activitat. Entre els seus clients, hi havia **"firmes cosmètiques a les quals servia mostraris de cabell per als colors."** Un d'aquests clients, de nom Salerm, li va vendre la segona empresa.

Aquella compra va ser el trampolí per al que avui és Lamarvi-V.M.V, un grup d'empreses dedicades al disseny, fabricació i distribució de productes i aparells per a perruqueries. En total, més de 1000 referències. Un nombre aproximat de 600 persones treballa sota les ordres d'en Víctor. Lamarvi-V.M.V està present a diversos indrets del globus, entre ells Estats Units, Mèxic, Santo Domingo, Cuba i Veneçuela. De fet, el grup disposa d'empreses -participades o no- en diversos estats americans. Val a dir que la incorporació del nostre país a la Unió Europea va ser determinant per a l'expansió de Lamarvi: **"Un país s'ha d'obrir; és un error mantenir-se tancat."** Per això en Víctor, **"amant del risc controlat"**, va tenir el valor, quan eren pocs els qui s'hi atrevien, de donar a conèixer els seus aparells de perruqueria en un país com Itàlia, **"conegut per la qualitat i la rellevància dels seus dissenys."**

Les coses ja no són com abans. De fet, l'imparable procés globalitzador que afecta els mercats mundials comença a desdibuixar les fronteres entre estats. Globalització també significa fusions i absorcions. En Víctor ens revela que ha rebut més d'una oferta en aquest sentit, però ell té molt clar el que vol: **"No vendria per diners, i tampoc no voldria fer cap pas que signifiqués reduir la meva activitat com a empresari. D'altra banda, no em puc oblidar de l'equip que tinc al meu costat; no voldria abandonar-lo de qualsevol manera."** I és que aquest és un home molt conscient de la seva responsabilitat amb la plantilla.

Les empreses que constitueixen el grup d'aquest burgalès tenen les seves tasques molt ben definides: **"Quatre d'elles són industrials: una es dedica a la fabricació de cosmètics, una altra produeix aerosols, una tercera treballa el plàstic, una altra es dedica al disseny i a la creació de motllos i una cinquena fabrica el mobiliari. La resta d'empreses són eminentment distribuïdores a diverses poblacions de l'Estat espanyol. La de Barcelona, per exemple, disposa de més de 20 agents que donen a conèixer els nostres productes als perruquers de la capital catalana i a la seva província."**

Admet que el seu èxit no és premeditat: **"Jo em limito a seguir caminant, sense plantejar-me una fita a llarg termini."** La seva fórmula es sintetitza en dos elements: **"Treballar molt i tenir l'equip content."** No hi ha dubte que ho ha aconseguit: **"Tinc gent que treballa amb mi des de fa 25 anys. La meva secretària es va incorporar al grup quan tenia 15 anys i ara en té més de 30."** Mantenir un equip **"addicte i fidel"** és més fàcil del que sembla: **"Cal valorar tot allò que fan bé, passar hores amb ells."** Els resultats salten a la vista: **"En menys d'un any podem triplicar la producció."**

Un imperi d'aquestes característiques exigeix una gestió molt prudent. En aquest punt, en Víctor es desmarca de la tradició de l'empresa familiar, tan arrelada a Catalunya, i considera que el més convenient és **"que el patrimoni es mantingui en mans de la família però que porti les regnes del negoci un directiu qualificat, amb els estudis adients."** De tota manera, la perspectiva de jubilar-se encara li queda molt lluny: **"M'agrada molt el que faig."** Està sens dubte enamorat de la seva feina, tot i els sacrificis que comporta el fet de regir una empresa: **"Treballo entre 12 i 14 hores diàries, i els caps de setmana viatjo molt sovint."** Per sort, totes les delegacions del grup tenen un directiu amb un domini absolut de la feina que se li ha confiat.

En Víctor disposa d'un mestratge industrial en perruqueria, i encara ha trobat temps per completar la seva formació mitjançant cursos sobre el món empresarial. En qualsevol cas, la seva experiència constitueix el millor aval de la seva professionalitat. Reconeix que avui dia esdevenir empresari autodidacta, com és el seu cas, **"és més difícil"**, però està convençut que **"les ganes"** són el millor esperó per tirar endavant. Sigui com sigui, és conscient de la importància de la formació. En aquest sentit ens revela que **"no resulta difícil trobar enginyers i químics qualificats, en definitiva gent amb estudis superiors. El problema és haver de buscar gent amb una preparació mitjana. Costa trobar empleats que dominin els oficis necessaris per desenvolupar les tasques del taller: ajustadors, muntadors, etc."** Per compensar aquesta mancança, els operaris poleixen les seves aptituds a Lamarvi, mentre en Víctor els anima perquè assisteixin a cursos relacionats amb la seva especialitat, cursos que ell mateix finança.

Aquest esperit de contínua superació és el que mira de transmetre als seus cinc fills. Ana, la seva esposa, treballa al negoci amb ell, com també ho fan els seus dos fills grans, Víctor i David: **"El primer, que m'acompanya sovint als viatges, forma part del Departament d'Informàtica; el segon treballa a producció. Pel que fa a la meva senyora, està a les oficines ocupant-se d'assumptes relatius a personal, promocions, viatges, etc."** Té encara una altra filla, Raquel, que ha seguit els seus passos i **"regenta un centre d'estètica a Sant Cugat (Vallès Occidental)."** Els membres més joves de la família, Ramon i Raül, són encara estudiants.

De segur que a aquest emprenedor nat no li desagradaria endegar un negoci similar al seu poble natal. Tanmateix, es lamenta que a casa seva no hi hagi **"hàbit"** de crear empresa. Afortunadament, Víctor Martínez ha trobat resposta a les seves inquietuds a la nostra terra, que ja és una mica seva.

**“Un país s’ha d’obrir;
és un error mantenir-se
tancat”**

Víctor Martínez Vicario - Lliçà de Vall (Vallès Oriental)